reisida, agga pärris, et ta wist piddi jälle India-male taggasi tullema. Üks laewahulk olli just reisi tarwis Hollandia-male walmis, ja Juhhan seati seuna peale üllemtohtreks; sellepärrast ta piddi essite weel mõnni pääw rohtusi ja plaastreid reisi tarwis walmistama, agga pea olli kõik tõ tehtud ja Juhhan purjutas omma pole.

Kui temma omma linna olli taggasi tulnud tahtis ta omma suggulasi läbbikatsuda, kas naad tedda weel peaks mälletama ja läks wanna sandi rides essite omma wannema õe jure. Õdde tundis kül Juhhanit agga wastas temma terretamisse peale: et wend jo ammo India-maal surnud, ja et temma tedda koggoni ei tunne. Norema õe jures ta sai koera wist uksest wälja wisatud. Sedda mõda piddasid õeksed agga ommeti nõu, kudda nemmad temmast lahti saaks, sest temmal olli wannematte pärrandussest weel middagit sada. Wimaks pandi rahha kokko ja

said wennale ued rided sadetud, et temma ommeti rahwa ees suggulastele häbbi ei teeks. Agga Juhhan satis rided taggasi, — ei tahtnud temma koggoni ühtigi õekeste käest, — muud kui pallus neid omma meestega omma jure teiseks päwaks lõuneks, et wõiks neid ühhe kalli India-ma roaga wasto wõtta. Õed tullid, Juhhan terretas neid uhkes kallis rides, ja pallus neid kõki. Seal seisis jo kattel tullel ja Juhhan wiskas ühhe kasti seest üks plaaster teise järrele katlasse. Pea hakkas kõik kõõk hirmsaste haisema ja õed kippusid wandudes wälja. Siis tõstis Juhhan üks kulbi täis katlast wälja, ja kallas laua peale, ja ütles naerdes: „Katsuge armsad õekesed minno kallist India-ma roga!“ Oh kudda nende silmad lahti siis kukkusid, kõik se plaaster olli kallid diamandi kiwwa täis, mis paljo kallim weel kui kuld on. Temma olli neid plaastrede sisse katnud, et India-maalt olli kelatud neid wälja widdada. Kül nüüd Juhhan